

ja kõige laulmise ja hõistamise läbi loosis temale ilta meele: „Sa ära püüa mitte pattu teha, ega Jumala käskude üle astuda.“

Poisid said selle peale Raekojausse liisuwõtmisele kutsutud. „Jakob, see ei oleks minule rõõmuse,“ oli wana-ema kodu ütelnud, „kui Sina soldatiks minema plaatsid; mina tahan õiete palwet teha, et Sina ühe hea liisu võtad.“ Noh, nummer, mida Jakob võttis, oli üks viimastest, nenda et wabaks-saamisels lõik lootus oli, ja seltsilased kellel vähem õnne olnud, arwastwad, tema võits veel ühe lisa-kannu anda. Aga Jakob oli vaiksem ja jäi vaiksemaks kui teised, ja ütles, tema tahta koju minna, et wanemad ja wana-ema ruttu teada saakswad, kuidas temal õnn olnud.

Kui tema wiimaks teistega ühes koduteel oli, siis ütles tema tasa Welcher'ile: „Kas ei piaks meie poodi minema ja omad lillelimbud ära maksma?“ „Halplane“, ütles Welcher; „keegi ei mõtle seal enam nende paari lillelimbu peale; seda ei tunnegi nemad suure unniku juures! Kall nemad silmad teekswad, kui meie tuleksime ja ütleksime, et meie midagi võtnud; siis saaksite ehk wiimaks veel Politsei kaela peale. Ei, nii rumalad meie ei ole. Miks nemad meie lillelimpu ei annud? Meil oli ju hea tahtmine neid maksja. . .“ Nenda lastis Jakob ennast siis

ka waigistada ja läks teistega ühes koju-poole; aga teistega ühes laulnud ei ole tema sel õhtal mitte enam. Kodu oli suur rõõm tema õnneliku numre üle; ema pahandas ennast, et Jakob selle juures nii nuller oli ja weike õe lõrwale tõukas, kui see tema mütsi võttis, kenat lillelimpu imels panema ja argelt küsis, mis see küll maksnud olla.

Weikes poodis luges tädi Euiße'go, maja tütreaga, siiskewõetud raha ja korraldas ülejäänud lillelimpuist ja linti. „Meil piaks rohkem raha olema ehk rohkem lillelimpuist, Euiße,“ ütles tema pärast ütlelugemist. „Mina olen homikul lilled lõik lasti lugenud, ja üks tütt punast linti puudub minul ka, mina tean, see ei olnud veel lahti leigatud.“ Euiße ei tahtnud sellest ühtigi kuulda ja arwas, sellest ei olla enam õite aru saada nende paljude juures, mis müüdad olla; ta ei olla õnnetus koguni mitte suur, kui ta paar lillelimpu kadunud oleksiwad. Ema, kes ise enam mitte poodi ei tulnud, sai wiimaks pahaseks ja ütles: „Nenda lähels meie asjatalitus pea nurja, kui nii terge meelega tahju peale waataksime; pahandaw on see juba iseenesest, kui kõige pööwa muidu tööd teinud oleme. Euiße oli wäsinud puustiseisemisest kõige pööwa ja paljust kistast ja lülast; tema oli oma tegewuse eest iseäranist kiltust ema poolt saada lootnud, selle-